

Secció Excursionista

L'encant de la Catalunya profunda

Excursió del cicle
d'excursions al Montseny

Data: diumenge 21 de març
Guia: Teresa Bruguera, del Servei de Guies del Montseny
Itinerari: Santa Fe de Montseny, Figaroles, turó de Morou, Esquei de Morou, el Biot, els Passejadors, riera de Can Bernat, Cal Sac, el Beier, Can Bernat, corral de Perarnau, riera de Vimeners, Dues Rieres, font Vermella, font de les Fogueres, Sant Martí de Riells.

Aquesta excursió tingué lloc pels paratges situats en les vessants més orientals de les muntanyes del Montseny. L'alta vall de Santa Fe, situada entre el massís de les Agudes —turó de l'Home (que vam albirar sense arribar-nos-hi, ja que no ens calia dispersar-nos quan ja gaudíem de caminar per un lloc tan bell i tot ple d'encants)— i, per l'altre costat, per la serralada que va del turó de Maçaners al turó de Monrou. És aquest, el turó de Monrou, un cim que culmina amb 1.307 m d'alçada i que fa de capçalera a la riera de Breda. Però tot això, al capdavant, només són paraules, més o menys precises; allò rellevant era saber que caminàvem pel bell mig d'un paisatge que ens és relativament proper i accessible, però que tanmateix se'ns presentava insòlit i feia que tinguéssim la sensació que tota aquella harmonia natural ens era, fins aquell moment, d'alguna manera totalment desconeguda, inesperada... Potser són els pendents sorrencs que afavoreixen el bosc de faig, amb buïxol boscà, la causa de la marcada singularitat d'aquests indrets.

Abans de res, vull agrair el guiatge impecable de Teresa Bruguera, la qual va saber dirigir la nostra caminada pel sender de qui coneix a bastament el territori i que ens acompanyà fent gala en tot moment del seu tarannà cordial i amable. Jo desconeixia

l'existència del Servei de Guies del Montseny, del qual forma part activa la Teresa; i només puc fer elogis de la nostra guia i de l'entitat a la qual pertany. (És just que en faci la recomanació de gaudir de les excursions que preparen i per això demano que es reproduïxi adreça i telèfon: Servei de Guies del Montseny, passeig Tres Germanes s/n, 08470 Campins / 93 847 52 26 / e-mail: guies-montseny@ctv.es).

Ja des de la sortida de Santa Fe ens dirigírem al sector de Monrou. Esmorzàrem a la masia de Figuerola, després d'haver deixat anar la vista vers l'església de Santa Fe, de la qual no sé destacar cap interès especial.

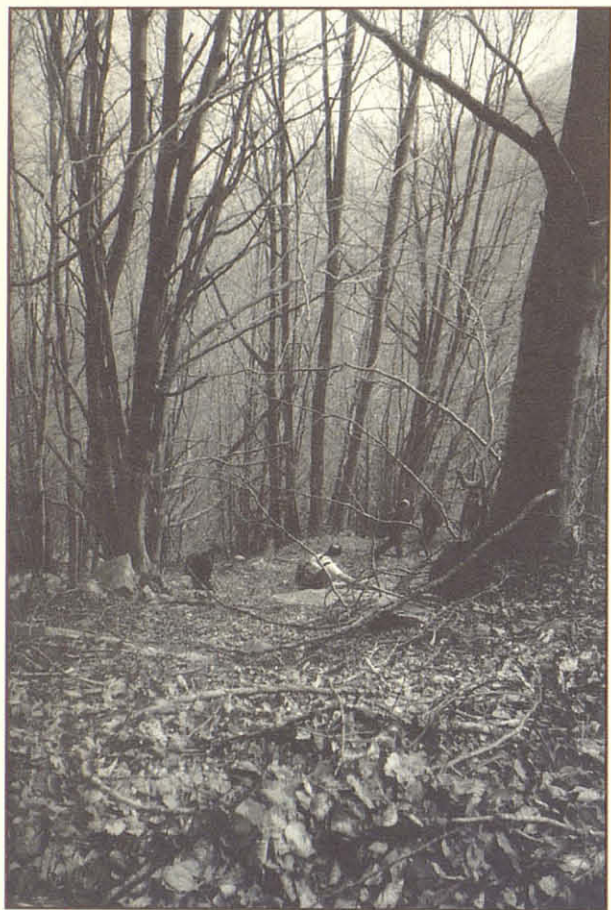
Quan començàrem de nou a caminar, deixàrem de costat l'embassament de Santa Fe, mig cobert d'una boira que es desgelà en una atmosfera d'encanteri. I continuàrem avançant per una pista que fa pujada, ampla però agradable perquè la volten alzines, castanyers i, sobretot, faigs. Unes forestes que

relativitzen la importància d'arribar a l'empedrat de Morou, així anomenat per la formació de roques o pedres cobertes de molsa, quan nosaltres passàvem engrogueïda com el rovell de ferro però que deu exultar en un verd intens després de rebre pluja. Després l'Esquei de Morou, que és una roca que sobresurt arrodonida de la cinglera, com si volgués despendre's. I amunt fins a dalt de tot, un petit monticle que demana una miqueta de grimpada. La cota permet una vista generosa en dia de cel clar i net; però la jornada, tot just assolit el turó, es presentà emboirada. I tot i que aquesta era espessa poguerem calibrar uns tallats de roca impressionants. Malgrat tot no hi ha cap queixa perquè abans de marxar clarejà una estona només per deixar-nos veure, al fons, el turó de l'Home (cim de 1.706 m). Tornà a tapar-se el cel i l'aire que ens envoltava quan ja baixàvem en direcció als Passejadors. Baixàrem, en una ziga-zaga contínua i

Pantà de Santa Fe

encarada a la fondalada, voltats de boscos de faig, de soques corpulentes i tiges enlairades: baixàvem i rèiem alhora, perquè el camí era ple, farcit fins als genolls, de fulles seques. Quan la fullaraca cobria una roca

Fageda

provocava una caiguda, de cul per dir-ho clar. I ara en cau un, després rellesca un altre, i tot seguit torna a caure com un badoc el primer. Però tot s'ha de dir, de baixades tan fermes i maques com la dels Passejadors n'hi ha ben poques, i compensa els ensurts del moment. Entre espedats rocosos, coberts de molsa d'un verd en aquell moment esgrogueït, avançarem per l'Esquei Blanc (em diuen que un esquei és un sortint rocós de la muntanya). Deixàrem carboneres, que s'instal·laren tot aprofitant els sots que ofereix el terreny. Passàrem pel sot del Burro i el bosc, que fins ara era de faigs, esdevingué alzinar. L'excursió avançava per estrats de faig, de castanyers i albirat el castell de Montsoriu, entre Breda i Arbúcies, situat dalt d'un turó que forma un petit planell on hi ha el castell, i al fons un turó més enlairat de dibuix més difuminat per la distància...

Passàrem per la riera de Vimeners per poder arribar, tot remuntant la riera, al mas del Sac; continuàrem fins al mas del Veier; i per Can Bernat. Entre aquests dos masos hi ha castanyers, i entre ells n'hi ha un de poderós, amb una soca ferida per una cavitat on pot entrar, sencera, una persona, i més d'un de nosaltres ho va fer per poder-ne donar ara testimoni. I així caminàrem fins al corral de Perarnau, on dinàrem, comptant amb la companyia propera d'un ramat d'ovelles amb el seu pastor. La Gran Geografia Comarcal de Catalunya ens informa que aquesta zona coneixia, a Riells de Montseny

i abocades vers el poble de Breda, fins un total de trenta-set masies, és a dir, un dispers però fort poblament. D'aquestes només n'hi ha sis que continuen mantenint la vella funció tradicional (Can Joia, Can Pelegrí, Can Nedeu, el Corralet de Pelegrí, Can Vergit i Can Vimeners), deu han estat abandonades (entre les quals, masos tan antics com el Baier o Can Perarnau), tres han estat transformades en hostals (el Molí d'en Merle, avui Hostal Marlet, Can Montsant, avui Hostal bell-lloc, i Can Joan, avui Hostal Recés). Aquestes darreres eren masos petits, com Can Roc, Can Llop, Can Toni, Can Jaume, etc., sovint restaurades amb bon gust i respectant al màxim llur aspecte i construcció originals.

Després de menjar prosseguírem la marxa per arribar-nos a Duesriures. Passàrem pel mig d'un bosc d'alzines impressionant. I, ja cloent l'excursió, en dirigírem a Riells, pel camí de la font Vermella, que també compta amb una carbonera propera. I cap a la font de les Fogueres, i tot baixant arribàrem a Sant Martí de Riells.

I perquè no sigui dit que vam arribar fatigats, ara toca dir quelcom d'aquest lloc: Sant Martí de Riells fa de parròquia a una població disseminada, i es tracta d'un antic temple romànic que, tot i les modificacions posteriors, conserva quelcom de la seva dignitat d'església antiga. De la dignitat de la seva restauració dóna fe el campanar d'espadanya i el seu portal, amb una arquivolta i dos capitells florals (la qual cosa cal agrair a l'impuls d'un rector, mossèn Pere Ribot, patriota i lletrafrit segons se'ns relata a la Gran Geografia Comarcal de Catalunya, que com hom pot comprovar no em fa res de consultar). El lloc és generós en aigua, que és boníssima, i en arbres.

■ PERE CAMPI I BANÚS

Nota:

S'han programat unes sortides per practicar el descens d'engorjats, d'un nivell bàsic. Alguns descensos es concretaran més endavant en funció dels nivells dels participants i de les condicions dels rius o barrancs. Més informació i inscripcions a la Secció Excursionista.

Les Agudes, des de la presa del Pantà de Santa Fe